

Csak a hangszerük szól másképp

Az egykori zsinagóga ma már a Varga Tibor Zeneművészeti Intézetként ad otthont fiatal tehetségeknek, akik egytől egyig különlegesen valami miatt: valaki, pontosabban valakik azonban kitűnnek a sorból. A Kálmán-lányok szókéek, bájos arcúak, mosolygósak, közvetlenek, cserfések – ráadásul egymás kiköpött másai.

SZÖVEG: PARDAVI MARIANN • FOTÓ: KOVÁCS NORBERT

Mint két tojás! – szól a mondás, s biztos állíthatjuk, Kálmán Izabel és Kinga valóban úgy hasonlít egymásra, hogy csak alapos szemrevételezés után állíthatjuk biztosan, éppen melyik lánnyal beszélünk.

– Aki ismer minket, tudja, hogy ki kicsoda. Más a hangszínünk, a magasságunk, a járásunk, sőt, még a játékunk is különbözik! – sorolja Izabel, majd Kinga hozzáteszi, hogy az arcukon lévő anyajegyek is árulkodóak lehetnek. Kingának ugyanis két pötty díszíti az arcát, míg Izabelnek egy – hogy ne legyen olyan egyszerű az élet, természetesen ugyanazon az oldalon...

Ikreknél általában sarkalatos pont, hogy a testvérpár mely tagja született előbb, ki az idősebb, s ezáltal ki a „rangidős”. Esetünkben azonban a két lány összetartozásáról olyan harmónia árulkodik, hogy fel sem merült kettejük között a „rangsorállítás”. Kiváltképp azért, mert már világra jöttük pillanatában kezdetét vette a hasonlóságukból – mit szépítsük: egyformaságukból – adódó félreértés-lavina.

– Anyunak azt mondták, én születtem előbb, apunak pedig azt, hogy Kinga... – meséli Izabel kuncogva.

Nemcsak életük, hanem zenei karrierjük sem indult zökkenőmentesen,

hiszen a lányok vájt fülű édesanyja eredetileg nem az ikrekben látott zenei fantáziát, hanem a nővérükben. A sors fintora talán, de az ikrek idősebb testvére végül nem a zenében, hanem a zenétől teljesen különböző, racionális alapokon nyugvó területen, a gyógyszeriparban találta meg számításait.

„Rettentően izgultam a felvételi miatt. Ráadásul nem is csak magamért szorítottam, hanem a tesómért is, nem lett volna jó, ha egyikünk Győrbe, másikunk pedig Pécsre kerül. Volt olyan hét, amit külön töltöttünk, így tudjuk, milyen a másik nélkül. Szerencsére a felvételin jól alakult minden!”

– A családukban anyai ágon sok rokon foglalkozik zenéléssel: nagyanyánk kántor volt és anyu testvérei is meg tudnak szólaltatni valamilyen hangszert. Ilyen háttérrel tulajdonképpen elvárás a családukban, hogy tudjunk zenélni. Zongorán kezdtünk, de aztán a hegedű felé fordultunk, valahogy mindkettőnknek jobban tetszett ez a hangszer. Többen javasolták, hogy egyikünk válasszon másik hangszert – legfőképp a fuvolát szorgalmazták –, de

végül mindketten maradtunk a hegedűnél –, mesélt Kinga, majd Izabel hozzátette, hogy talán jobb is, hogy ugyanazt választották, hiszen így duóban is megmutathatják magukat a közönségnek.

Az ikrek délelőttönként mintegy két órát töltenek gyakorlással, s ez délutánonként sincs másként, any-

nyival kiegészülve, hogy esténként zenekari próbák is tarkítják napjukat – azonban nem együtt, hanem külön. Mint mondták, a zenészeknek éppen a rengeteg gyakorlás miatt rossz érzés, ha egy fellépés nem úgy sikerül, ahogy szeretnék volna, mert a közönség nem látja a befektetett munkát.

– Persze, nem teher a gyakorlás, sőt! Talán olyankor kapcsolódunk ki igazán! Magunk mögött hagyunk mindent, és kikapcsol az agyunk, ráhangolódunk a zenére – fogalmazták

Kálmán-ikrek: ugye nehéz különbséget tenni?

meg a zenéléshez fűződő érzelmeiket a Kálmán-ikrek.

Megnehezítették a lányok a dolgukat, az egyszer biztos. Hiszen az ember akarva-akaratlanul összehasonlítja két testvért, akik egyforma hangszeren játszanak, ráadásul olyannyira hasonlóak, hogy még a fülbevalójuk is egyforma – mindkét lány hangjegyes ékszert viselt a fotózással egybekötött interjú napján.

– Elkerülhetetlen, hogy minket ne hasonlítsanak össze, főleg olyan versenyek alkalmával, mikor egymás „ellenfeleiként” állunk ki zenélni. Korábban frusztrált minket, mára azonban előnyt kovácsoltunk belőle. Lehetetlen eldönteni, melyikünk a jobb zenész, hiszen egyszer ő nyújt jobb teljesítményt, másszor pedig én – vallja Kinga. – Ha látom, hogy Izabel valamiben jobb, akkor igyekszem behúzni, hogy ne maradjak le, és ezzel ugyanígy van a testvérem is. Talán az a legjobb kifejezés, hogy egészséges versengés alakult ki közöttünk, amely mindkettőnk számára előnnyé vált. Érdekes egyébként az is, hogy mennyit fejlődöttünk mióta

együtt zenélünk: korábban elküldtük egymást, ha beleszólt a hegedűjatekba, most pedig várjuk, mikor tudjuk megmutatni magunkat a másíknak.

– Úgy látom egyébként, hogy egyre inkább különbözünk. Most már gyakran öltözünk egymástól eltérően, mert úgy tartja kedvünk – ez korábban elképzelhetetlen volt! Persze a változás a személyiségünkre is kihat, szerintem most kezd igazán kialakulni az énünk. Úgy vettem észre, hogy kezdenek előtérbe kerülni a vezetői ambícióim – fogalmazott Kinga, majd Izabel kontrázott. – Én pedig igazi csapatjátékosnak tartom magam, igyekszem tartani az egyensúlyt a kamaracsoportjaimban.

Hiába játszanak ugyanazon a hangszeren, a vájt fülek azonnal tudják, melyik lány muzsikája tölti be a teret. Ahogy mesélték a lányok, a szakközépiskolai hegedűtanáruk már a folyosón tudta, hogy az ikrek közül melyik tanítványa gyakorol éppen. A lányok az egyetemi tanárukról sem nyilatkoznak kevésbé szeretetteljesen: mint mondták, Molnárné Svikruha Mártától nemcsak tanultak,

hanem a tanítás művészetét is el tudják sajátítani.

Az iskola elvégzése után tudatos választás volt a lányok részéről, hogy Kőszegét hátrahagyva mindketten Győrben csiszolják tovább tudásukat.

– Rettentően izgultam a felvételi miatt. Ráadásul nem is csak magamért szorítottam, hanem a tesómért is, nem lett volna jó, ha egyikünk Győrbe, másikunk pedig Pécsre kerül. Volt olyan hét, amit külön töltöttünk, így tudjuk, milyen a másik nélkül. Szerencsére a felvételin jól alakult minden! – mesélt az izgalommal töltött napokról, a múltrol Kinga, majd a jövőre terelték a szót. – Nincsenek nagyratörő terveink. Én – és a testvérem nevében is beszélhetek – szívesen kipróbálnám magam tanárként, hiszen ahogy egymásról véleményt mondtunk, azáltal tanítjuk is a másikat. Érzem, passzolna hozzám ez a hivatás. A tanítás mellett érdekelne, milyen egy igazi művészcsapatban játszani, mondjuk szimfonikus vagy színházi zenekarban. De ez még a jövő zenéje! – zárta szavait frappánsan a harmadéves hallgató. ■